

Моето училище на сто години

Есе

По пътя към училище всеки ден виждам една рушаща се жълта къща. Тази сграда с падаща мазилка и показващи се отдолу тухли е домът на баба Елица. Всички в околността я знаят, защото преди месец навърши сто години. В социалните мрежи често се разпространяват снимки на столетници и сърфиращите натискат бутона „харесвам“, за да изразят респект. На 23.02.2013 г. и аз ще пусна една снимка – на моето училище, за да разкажа на хората, че на тази дата някой също ще празнува вековния си юбилей. Националната търговско-банкова гимназия, към която изпитвам почит и респект.

Една баба Елица винаги може да разкаже историята на своите сто години. Може да си спомни детството си, мястото където е отраснала, първата си любов и други моменти, за които с удоволствие бихме слушали на чаша топъл чай. Но как да проникнем в едно толкова обичано и допринесло за всички ни училище? То не би могло да ни опише своето семейство, защото това би могло да разгърне историята на повече от 25 000 ученици. Не би могло да обрисова първата си любов, защото това би означавало безкрайно да разказва за любовта на всички учители към своите възпитаници. А за това, повярвайте, няма да стигне една чаша чай! Не е нещо, което би могло да се побере в книга или филм, а какво остава за едно есе...

Как да поберем 100 години в няколко часа или страници, когато зад тях стоят хиляди личности, оставили следа, хиляди събития и една неизмеримасила, която винаги ги е тласкала напред? Една сила, наречена СПЛОТЕНОСТ. Просто можем да отделим време, за да оценим труда на хората, които са помагали и помагат, за да се гордеем с нашата гимназия.

Зад бръчките на старостта на моето училище се крият традициите и обичаи, мисли и случки, които очкват своя смел пътешественик да тръгне и да ги изброди.